

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

13 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Ursache Petru,

Judecători – Timofti Vladimir, Toma Nadejda, Alerguș Constantin, Țurcan Anatolie

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Coștei Dmitri în numele inculpatului Gulico Maxim, prin care solicită casarea sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 25 mai 2016 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Gulico Maxim Xxxxx, născut la xxxxxx, originar din r-nul xxxxx, s. xxxxx și domiciliat în mun. xxxxx, com. xxxxx, str. xxxxxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 09.10.2014 – 25.05.2016 (prima instanță);
2. 22.07.2016 – 29.11.2016 (instanța de apel);
3. 21.09.2017 – 13.02.2018 (instanța de recurs ordinar).

Asupra recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 25 mai 2016, Gulico Maxim a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa de 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și a exercita activități de gestionare a bunurilor și mijloacelor financiare pe un termen de 3 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că Gulico Maxim, la 15 noiembrie 2012, aflându-se pe str. Melestiu 20/4, mun. Chișinău, urmărind scopul însușirii bunurilor altei persoane, prin înșelăciune, a primit de la Zasîpchin Vadim 5 500 Euro, ceea ce conform cursului BNM, constituia 86 130 lei, pe un termen de o lună, iar ca garanție că va restitui suma primită, a transmis ultimului mijlocul de transport de model Volkswagen Transporter, n/î xxxxx, care îi aparținea cu titlu de proprietate și despre care știa cu certitudine că, la 16 august 2012 l-a gajat la BC „ProCreditBank” SA, însă despre acest fapt nu i-a comunicat lui Zasîpchin Vadim. În termenul stabilit nu și-a îndeplinit angajamentul și a însușit banii, prin ce i-a cauzat lui Zasîpchin Vadim o daună materială, în sumă totală de 86 130 lei.

Tot el, Gulico Maxim, la 17 noiembrie 2012, aflându-se pe str. Melestiu 20/4, mun. Chișinău, urmărind scopul însușirii bunurilor altei persoane, prin abuz de încredere, a primit de la Zasîpchin Vadim 850 Euro, ceea ce conform cursului BNM constituia 13421,5 lei, pe un termen de o săptămână. În termenul stabilit nu și-a îndeplinit angajamentul și a însușit banii, prin ce i-a cauzat lui Zasîpchin Vadim o daună materială în sumă totală de 13421,50 lei.

Tot el, Gulico Maxim, la 19 noiembrie 2012, aflându-se pe str. Melestiu 20/4, mun. Chișinău, urmărind scopul însușirii bunurilor altei persoane, prin înșelăciune, sub pretextul de a investi într-o afacere, a primit de la Zasîpchin Vadim 17 500 Euro, ceea ce conform cursului BNM constituia 274 400 lei, pe un termen de o lună, iar ca și garanție că va restitui suma primită, a transmis ultimului mijlocul de transport de model BMW X6, cu n/î xxxxxxx, ce aparținea SA „Maib-Leasing”, asigurându-l că acest automobil îi aparține, cu eliberarea recipisei în acest sens. În termenul stabilit nu și-a îndeplinit angajamentul și a însușit banii, prin ce i-a cauzat lui Zasîpchin Vadim, un prejudiciu în sumă de 274 400 lei.

Tot el, Gulico Maxim, la 22 noiembrie 2012, aflându-se pe str. Melestiu 20/4, mun. Chișinău, urmărind scopul însușirii bunurilor altei persoane, prin înșelăciune, sub pretextul de a investi într-o afacere, a primit de la Zasîpchin Vadim 8 300 Euro, ceea ce conform cursului oficial al BNM constituia 131 140 lei, pe un termen de o lună, iar ca garanție că va restitui suma primită, a transmis ultimului mijlocul de transport de model BMW 730, n/î xxxxxx, ce aparține lui Melinte Ion, luat de către Gulico Maxim în locațiune, pe perioada de timp de la 16 noiembrie 2012 - 10 ianuarie 2013, de la SRL „Primexper-Com”, conform contractului nr. 100 din 16 noiembrie 2012, asigurându-l că acest automobil îi aparține, cu eliberarea recipisei în acest sens. În termenul stabilit nu și-a îndeplinit angajamentul și a însușit banii, prin ce i-a cauzat lui Zasîpchin Vadim o daună materială în sumă de 131 140 lei.

Suma totală a mijloacelor financiare însușite este 505091,50 lei, ceea ce conform art. 126 Cod penal, constituie proporții deosebit de mari.

Prima instanță a încadrat acțiunile inculpatului Gulico Maxim în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către avocatul Coștei Dmitri în numele inculpatului Gulico Maxim, prin care a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul Gulico Maxim să fie achitat, invocând că:

- nu s-au administrat probe din care să rezulte săvârșirea infracțiunii pentru care Gulico Maxim a fost condamnat;

- prima instanță nu a examinat corect și multiaspectual fondul cauzei, sentința fiind adoptată cu încălcarea esențială a normelor de procedură penală, cu încălcarea dreptului inculpatului la un proces echitabil, garantat de CEDO;

- fapta în cauză nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5), Cod penal și anume lipsește, latura obiectivă a infracțiunii manifestată prin dobândirea prin înșelăciune de către Gulico Maxim a bunului ce aparține lui Zasîpchin Vadim, între părți de fapt, există niște relații de ordin civil;

- litigiul civil, apărut între Gulico Maxim și Zasîpchin Vadim, în legătură cu neexecutarea contractului de împrumut, a constituit deja obiectul unei examinări judiciare;

- primirea bunului cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra bunurilor, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat. În speța examinată, Gulico Maxim nu a urmărit intenția sustragerii bunurilor, primite conform contractelor de împrumut din 19 octombrie 2012, 15 noiembrie 2012, 17 noiembrie 2012 și 22 noiembrie 2012;

- prin contractele de împrumut din 19.10.2012, 15.11.2012, 17.11.2012 și 22.11.2012, banii au fost împrumutați de la Zasîpchin Vadim și transmiși direct lui Gulico Maxim, fapt confirmat prin declarațiile lor;

- în drept însușirea reprezintă o formă de obținere ilicită a proprietății, însă însușirea ilegală a unui bun nu poate să existe în cazul în care din patrimoniul privat al persoanei trec în posesia altei persoane niște bunuri în baza unor tranzacții.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința primei instanțe fără modificări.

4.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că la pronunțarea sentinței, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, și just a ajuns la concluzia că inculpatul Gulico Maxim a săvârșit infracțiunea incriminată, iar pedeapsa aplicată este legală, echitabilă și proporțională.

În acest sens, instanța de apel a reținut că deși inculpatul Gulico Maxim nu-și recunoaște vinovăția, aceasta este dovedită în afara dubiilor rezonabile prin următoarele probe cercetate în cadrul ședinței:

- declarațiile părții vătămate Zasîpchin Vadim (f.d. 14-15, vol. II);

- declarațiile martorilor Pleșca Alexei (f.d. 12-13, vol. II), Melinte Ion (f.d. 78-79, vol. I);

- procesul-verbal de ridicare din 09 aprilie 2013 și procesul verbal de examinare a documentului din 10 aprilie 2013, prin care este consemnat faptul că, de la Melinte Ion a fost ridicată copia contractului nr. 100 din 16 noiembrie 2012,

până la 10 ianuarie 2013, în baza căruia Gulico Maxim a luat în chirie automobilul de model BMW 730 cu n/î xxxxxx (f.d. 80, 81, 83, vol. I);

- procesul-verbal de confruntare între partea vătămată Zasîpchin Vadim și învinuitul Gulico Maxim din 15 mai 2013, prin care este consemnat faptul că partea vătămată a confirmat cele declarate în procesul verbal de audiere în calitate de parte vătămată (85-86, vol. I);

- procesul-verbal de confruntare între martorul Pleșca Alexei și învinuitul Gulico Maxim din 19 septembrie 2014, prin care este consemnat faptul că, martorul Pleșca Alexei a confirmat cele declarate în procesul verbal de audiere în calitate de martor la 31 iulie 2014, iar Gulico Maxim a declarat că, într-adevăr banii pentru procurarea automobilului de model BMW X6, n/î xxxxx i-a luat de la ultimul și acesta nu a cunoscut faptul că a găjat automobilul sus indicat lui Zasîpchin Vadim (f.d. 141-143, vol. I);

- hotărârea și titlu executoriu nr. 2-243/2014 din 22 aprilie 2014, emise de Judecătoria Anenii Noi, prin care este consemnat faptul că din contul lui Gulico Maxim s-a încasat în beneficiul SC „Primexpercom” SRL, datoria, penalitatea de întârziere și cheltuieli de judecată în total 3067 Euro și 5010 lei (f.d. 231 - 234, vol. I);

- copia procurii nr. 7885 din 16 noiembrie 2013, prin care Gulico Maxim a transmis lui Zasîpchin Vadim automobilul de model „Volkswagen Transport”, anul fabricării 1999, nr. motorului ACV182273, de culoare galbenă, cu nr/î xxxx, cu drept de înstrăinare, de schimb, donație, să încheie contracte de gaj, de comodat, locațiune, mandat, etc. (f.d. 50, vol. I);

- copia recipisei eliberate de Gulico Maxim, din 17 noiembrie 2012, prin care menționează; *„Eu, Gulico Maxim cod numeric personal xxxxxxxx, i-au cu împrumut de la Zasîpchin Vadim bani în sumă de 850 euro, pe un termen de 1 lună, data de 17 noiembrie 2012, semnătura”* (f.d. 51, vol. I);

- copia recipisei din 15 noiembrie 2012, în care este consemnat: *„Eu, Gulico Maxim, născut la 11 mai 1982, cod numeric personal xxxxxxxx, i-au cu împrumut de la Zasîpchin Vadim, bani în sumă de 5500 euro, pe un termen de 1 lună, data de 15 noiembrie 2012, semnătura Gulico Maxim. PS. Las în calitate de garant automobilul de modelul VW Transporter cu nr/î xxxxx”* (f.d. 52, vol. I);

- copia recipisei din 22 noiembrie 2012, în care este consemnat: *„Eu, Gulico Maxim, cod numeric personal xxxxxxxx, i-au cu împrumut de la Zasîpchin Vadim bani în sumă de 8300 euro, data de 22 noiembrie 2012, semnătura Gulico Maxim. PS. Las în calitate de garant automobilul de modelul BMW 730, cu nr/î xxxxxx”* (f.d. 53, vol. I);

- copia recipisei din 19 octombrie 2012, în care este consemnat: *„Eu, Gulico Maxim, cod numeric personal xxxxxxxx, i-au cu împrumut de la Zasîpchin Vadim bani în sumă de 17 500 euro, data de 19 octombrie 2012, semnătura Gulico*

Maxim. PS. Las în calitate de garant automobilul de modelul BMW X6, cu nr/î xxxxxx. Banii i-am primit în prezența lui Eremen Alexandr” (f.d. 54, vol. I).

Instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatului Gulico Maxim și le-a calificat drept o metodă de apărare aleasă de către inculpat în scop de a se eschiva de la răspunderea și pedeapsa penală pentru fapta comisă, indicând că această versiune nu coroborează cu celelalte probe, instanța de apel considerând că raționamentele primei instanțe sunt obiective și corecte, iar alegațiile părții apărării neîntemeiate și imposibil de a fi reținute deoarece sunt combătute integral de către probatoriul examinat.

La fel, instanța de apel a indicat că audiind participanții la proces, examinând probatoriul administrat prin prisma argumentelor apelului, verificând legalitatea actului contestat, a stabilit indubitabil prezența elementelor infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (5) Cod penal, în acțiunile inculpatului Gulico Maxim.

De asemenea a notat că potrivit art. 2 alin. (4) Cod civil, subiecte ale raporturilor juridice civile sunt persoanele fizice și juridice, cele care practică, precum și cele care nu practică activitatea de întreprinzător.

În lumina reglementărilor legislației civile, s-a reținut că drepturile și obligațiile civile apar în temeiul legii și în baza actelor persoanelor fizice și juridice care, deși nu sunt prevăzute de lege, dau naștere la drepturi și obligații civile, pornind de la principiile generale și de la sensul legislației civile.

Drepturile și obligațiile civile apar din contracte și din alte acte juridice, din acte emise de o autoritate publică, prevăzută de lege drept temei al apariției drepturilor și obligațiilor civile, etc.

În aceeași ordine de idei s-a specificat că subiecții raporturilor civile, persoanele fizice și juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să-și exercite drepturile și să-și execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică și cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă până la proba contrară.

Astfel, instanța de apel a conchis că din materialul probator examinat nu poate identifica elementele raporturilor civile invocate de către partea apărării, or ele nici nu au fost, nici la momentul încheierii tranzacțiilor, cât și ulterior, chiar și la etapele procesului penal. Raporturile civile se bazează în exclusivitate pe buna credință și diligența părților participante, ceea ce subiectul infracțiunii, inculpatul Gulico Maxim, nu le-a manifestat;

Mai mult, instanța de apel a atestat că creditorul Zasîpchin Vadim a respectat prescripțiile legale incidente la caz, art. 210 Cod civil, deoarece a întocmit contractul în formă scrisă, a solicitat debitorului asigurarea rambursării împrumutului prin prezentarea unui bun, în calitate de gaj, pe când ultimul având din start scopul sustragerii bunurilor primului, a prezentat în calitate de bunuri pentru gaj, automobile ce nu-i aparțineau, ceea ce demonstrează faptul că relațiile date sunt guvernate de dreptul penal și nicidecum de dreptul civil. Instanța de apel

a notat că din actele juridice încheiate cu Zasîpchin Vadim la 19 octombrie 2012, la 15 noiembrie 2012, la 17 noiembrie 2012, și la 22 noiembrie 2012, este evident că, inculpatul Gulico Maxim și-a asumat obligațiunea de a rambursa în termenul negociat împrumutul primit, dar pe care le-a neglijat și până la 29 noiembrie 2016, nu le-a executat, nici chiar parțial, contrar prescripțiilor art. 9 Cod civil.

Totodată, instanța de apel a concluzionat că nu și-au găsit confirmare afirmațiile apărătorului inculpatului precum, că inculpatul Gulico Maxim urmează a fi achitat în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 3 Cod de procedură penală, pe motiv că, fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, fiind niște relații de natură civilă cu privire la neexecutarea obligațiilor asumate pentru care survin alte mijloace și modalități legale de apărare, de recuperare a prejudiciului cauzat.

Astfel, instanța de apel a notat că prima instanță just a reținut că, în acțiunile inculpatului se conține latura obiectivă a escrocheriei, exprimată prin înșelăciune și abuz de încredere, deoarece prin probele administrate s-a constatat indubitabil că, inculpatul Gulico Maxim a obținut cu rea-credință pentru sine în posesie banii transmiși benevol de către victimă, prin dezinformarea lui Zasîpchin Vadim privitor la restituirea împrumutului.

De asemenea, s-a reținut că inculpatul din start când „împrumuta” banii îl înșela și abuza de încrederea lui Zasîpchin Vadim, or, acesta inițial a împrumutat sume mai mici, pe care le-a restituit în termenii indicați, obținând astfel încredere din partea părții vătămate. Ulterior, a început să împrumute sume mai mari, „asigurând” executarea obligației de întoarcere prin prezentarea unor automobile bune, perfectând chiar și o procură, invocând că are o afacere de confecționare a mobilei. Inculpatul nu a dovedit că, a avut sau are o afacere cu mobila. Prin aceste acțiuni inculpatul a dezinformat conștient partea vătămată prezentând o realitate vădit falsă, sau trecând sub tăcere unele elemente ale realității, care trebuie comunicate în cazul săvârșirii cu bună credință și în conformitate cu Legea a tranzacțiilor civile, formând un climat de încredere.

La fel, s-a precizat că latura obiectivă a infracțiunii reiese și din mențiunile făcute de inculpat părții vătămate, care indica că automobilele îi aparțin, achită ratele pentru leasing, bunul nu este gajat, nu are alte interdicții, pe când acesta a asigurat executarea obligațiilor sale contractuale, „prin punerea în gaj” un automobil care era deja gajat la BC „ProCreditBank” SA, iar un automobil nu-i aparținea cu titlu de proprietate, fiind înmatriculat pe numele lui Melinte Ion, l-a luat în chirie conform contractului nr. 100 din 16 noiembrie 2012, (f.d. 82, vol. I), nu a achitat ratele pentru leasing așa cum a indicat în recipisa adresată lui Zasîpchin Vadim, „pus în gaj” un alt automobil, pe care, de fapt, îl luase în chirie de la o firmă. Mai mult, instanța de apel a precizat că și în ședința instanței de apel inculpatul Gulico Maxim a menționat faptul că automobilele îi aparțineau însă nu erau înregistrate pe numele lui.

Astfel, s-a conchis că inculpatul a dobândit prin înșelăciune și abuz de încredere banii de la victimă, urmărind scopul de cupiditate.

Prin urmare, instanța de apel a constatat că acțiunile inculpatului Gulico Maxim corect au fost calificate drept escrocherie, dat fiind faptul că acesta încă la momentul intrării în stăpânire asupra banilor, urmărea scopul de a-i însuși și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat.

Mai mult, s-a indicat că din circumstanțele expuse, este stabilit faptul că, inculpatul Gulico Maxim a acționat cu intenție determinată întru însușirea averii proprietarului și trecerea în sfera personală, patrimonială a foloaselor în proporții deosebit de mari, ultimul își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut urmările lor prejudiciabile, a dorit în mod conștient survenirea acestor urmări.

La fel, instanța de apel a menționat că nerecunoașterea vinovăției de către inculpatul Gulico Maxim nu echivalează cu achitarea acestuia, de vreme ce în cursul judecării cauzei au fost prezentate probe în sprijinul învinuirii care dovedesc cu certitudine vinovăția lui în comiterea infracțiunii incriminate, iar poziția inculpatului s-a apreciat de instanța de apel ca o metodă de apărare și ușurare a situației în care se află.

De asemenea, s-a notat că în prezenta cauză penală sunt administrate suficiente probe, care coroborând între ele, în cumul confirmă pe deplin vinovăția inculpatului, iar utilitatea și veridicitatea acestora nu trezește îndoieli nici în instanța de apel, coroborând inclusiv cu declarațiile părții vătămate și a martorilor nominalizați, și prin materialele dosarului.

Astfel, instanța de apel a atestat că argumentele menționate în apel nu pot fi reținute ca temei justificativ de casare a sentinței contestate, deoarece împrejurările în care inculpatul Gulico Maxim a săvârșit infracțiunea au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor.

Totodată, s-a precizat că acțiunile de urmărire penală efectuate în cauza penală examinată au fost efectuate în strictă corespundere cu legislația penală și procesual-penală, iar în procesul examinării cauzei în prima instanță de asemenea au fost respectate.

De asemenea, în privința pedepsei aplicate inculpatului, instanța de apel a conchis că prima instanță a ținut cont de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii, personalitatea infractorului, de circumstanțele care atenuază pedeapsa sau o agravează.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Coștei Dmitri în numele inculpatului Gulico Maxim, care indică temeiurile de recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 15) Cod de procedură penală, art. 6

CEDO, solicită casarea sentinței primei instanțe și a deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Gulico Maxim să fie achitat.

În argumentarea recursului se invocă că:

- instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză;

- instanțele de judecată, nu au examinat corect și multiaspectual fondul cauzei, decizia instanței de apel este adoptată cu încălcarea esențială a normelor de procedură penală, iar prin aceasta s-a încălcat grav dreptul inculpatului Gulico Maxim la un proces echitabil garantat de Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale;

- relațiile între Gulico Maxim și Zasîpchin Vadim, au fost stipulate printr-un șir de contracte scrise, fapt care exclude orice suspiciune de comitere a infracțiunii, doar în cazul în care s-ar constata că acestea din start sunt valabile și lipsite de putere juridică, însă este de menționat că contractele nu au fost considerate fictive sau nule de instanța de judecată;

- conform art. 6 ale Convenției Europene pentru apărarea Drepturile Omului noțiunea de „*acuzatie în materie penală*” este distinctă de noțiunea „*drepturi și obligații cu caracter civil*”, astfel în cauza Ringvold vs Norvegia din 11 februarie 2003, Curtea Europeană, a conchis că „... *faptul că o lege, care poate permite o cerere de despăgubiri în virtutea dreptului cu privire la prejudiciu, include și elementele obiective constitutive a unei infracțiuni penale, nu reprezintă, în pofida gravității acestei infracțiuni, un motiv suficient pentru a considera că persoana responsabilă de obligațiile cu caracter civil, să fie acuzată de o infracțiune penală*”;

- prezența unui contract civil valabil, exclude, în orice caz, pornirea urmăririi penale și efectuarea ulterioară a acțiunilor procesuale prevăzute de legislația în vigoare, deoarece unica instanță competentă să decidă valabilitatea sau nulitatea actului juridic este, instanța de judecată;

- litigiul civil apărut între Gulico Maxim și Zasîpchin Vadim, în legătură cu neexecutarea contractului de împrumut, a constituit deja obiectul unei examinări judiciare, conform hotărârii Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 11.04.2013 s-a dispus încasarea de la Gulico Maxim în beneficiul lui Zasîpchin Vadim suma de 32150 Euro;

6. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul care a pledat pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, menționând că instanțele inferioare s-au expus motivat în privința prezenței elementelor infracțiunii de escrocherie în acțiunile inculpatului, iar hotărârea CtEDO, la care face referire recurentul, nu este aplicabilă în speță.

7. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, ținând seama de opinia expusă în referință, Colegiul penal lărgit constată că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, îl respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz se reține, că potrivit textului recursului declarat de recurent, acesta indică temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 15) Cod de procedură penală, nominalizând că instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză, invocând totodată și încălcarea art. 6 CEDO.

Verificând legalitatea hotărârilor atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține că motivele invocate de recurent în susținerea acestui temei de recurs nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, dat fiind faptul că recurentul nu a indicat în privința unei hotărâri a unei instanțe de judecată internațională care ar fi aplicabilă și la circumstanțele din prezenta speță, iar hotărârea CtEDO din cauza Ringvold vs Norvegia, precum și extrasul rupt din contextul hotărârii nominalizate la care face referire recurentul, nu are legătură cu cauza penală deferită judecării, or circumstanțele din cauza nominalizată se referă la o altă situație de fapt și de drept.

Totodată, din materialele cauzei se atestă că de instanțele de judecată nu a fost admisă o încălcare a dreptului inculpatului Gulico Maxim la un proces echitabil, consființit în art. 6 CEDO, sub aspectele specificate de recurent.

În acest sens, se reține din analiza sentinței primei instanțe și a deciziei instanței de apel, că ambele instanțe au constatat just în temeiul probelor administrate la urmărirea penală, cercetate de prima instanță, și verificate de instanța de apel, apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, că în acțiunile inculpatului Gulico Maxim sunt prezente elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, inclusiv latura subiectivă și obiectivă.

Subsidiar, Colegiul penal lărgit coraportând motivele invocate în recurs cu partea descriptivă a deciziei instanței apel (f.d. 86-91, vol. II), conchide că instanța de apel s-a expus detaliat asupra chestiunilor esențiale supuse atenției sale, și anume în privința caracterului penal al acțiunilor inculpatului Gulico Maxim, lipsa în speță a raporturilor civile și prezența elementelor infracțiunii de escrocherie în acțiunile inculpatului Gulico Maxim, încadrate în baza art. 190 alin. (5) Cod penal,

iar instanța de recurs ordinar nu identifică nici un temei de a interveni în decizia instanței de apel sub aspectele contestate, iar motivarea instanței de apel în virtutea corectitudinii ei pentru a evita repetări inutile, se acceptă și se însușește de instanța de recurs ordinar, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

8. În consecință, Colegiul penal lărgit nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârile atacate sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, urmând a fi menținută, iar recursul declarat este respins ca inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

9. Conducându-se de prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către avocatul Coștei Dmitri în numele inculpatului Gulico Maxim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016, în cauza penală privindu-l pe **Gulico Maxim Xxxxxx**, cu menținerea deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **15 martie 2018**.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Timofti Vladimir

Toma Nadejda

Alerguș Constantin

Țurcan Anatolie